

GALLANT

CONACUL BÂNTUIT

V. E. SCHWAB

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

Stăpânul casei stă lângă zidul grădinii.

Este o întindere de piatră întunecată, o poartă de fier încuiată, cu un lacăt în centru. Între poartă și piatră e un spațiu îngust, iar când vântul bate potrivit, poartă miros de vară, dulce ca pepenele galben, și căldura îndepărtată a soarelui.

În seara asta nu bate vântul.

Nu e nici lună, și totuși el se scaldă în razele ei. Sclipește pe marginile hainei jerpelite. Sclipește și pe oasele care i se văd prin piele.

Mângâie zidul cu palma, căutând crăpături. Fire încăpățănate de iederă îl urmăresc, cercetând ca niște degete fiecare fisură, iar o bucățică de piatră se desprinde și cade la pământ, dezvelind o frântură din noaptea altcuiva. Vinovatul, un șoarece-de-câmp, trece prin crăpătură și apoi coboară zidul, peste cizma stăpânului. El îl ia în mână, cu grație de șarpe.

Se apleacă spre fisură. Își fixează ochii albi lăptoși de cealaltă parte. Cealaltă grădină. Cealaltă casă.

În mâna lui, șoarecele se agită, iar stăpânul strânge.

— Taci, spune el, cu o voce precum încăperile goale.

Ascultă cealaltă parte, ciripitul blând al păsărilor, vântul care bate printre frunzele dese, rugămintea cuiva care vorbește în somn.

Stăpânul zâmbește și ridică bucățica de piatră, pe care o reaşază în zid, unde aşteaptă ca un secret.

Șoarecele nu se mai zbate în cușca pumnului său.

Când o deschide, n-au mai rămas decât un fir de cenușă și putregai și câțiva dinți albi, cât semințele.

Le scutură pe pământul uscat și se întreabă ce va crește.

Partea întâi
ȘCOALA

BOOKZON.E

Capitolul unu

Ploaia bate darabana pe magazia din grădină.

O numesc magazie din grădină, însă adevărul e că nu-i nicio grădină în Merilance, iar magazia e nedemnă de acest nume. Se lasă într-o parte, ca o plantă ofilită, făcută din metal ieftin și lemn putrezit. Podeaua e plină de unelte abandonate, cioburi de oale sparte și mucuri de țigări furate, iar Olivia Prior stă printre ele, în bezna ruginită, dorindu-și să poată țipa.

Își dorește să poată transforma în zgomot durerea pricinuită de urma roșie, recentă, de pe mâna ei, să răstoarne magazia, așa cum a făcut cu oala care a ars-o, să lovească pereții așa cum își dorea s-o lovească pe Clara, fiindcă lăsase cuptorul pornit și avusese tupeul să chicotească la icnetul Oliviei. Durerea albă, fierbinte, furia roșie, fierbinte, iritarea bucătăresei când văzuse tocana distrusă și buzele Clarei, făcute pungă, când zisese: „Nu cred c-a durut-o, că n-a scos niciun sunet”.

Olivia ar fi prins-o pe cealaltă fată de gât, acolo, pe loc, dacă palma ei n-ar fi cântat, dacă bucătăreasa n-ar fi fost acolo, să o târască afară, dacă gestul i-ar fi adus mai mult

decât o plăcere de moment și o săptămână de pedeapsă. Așa că făcuse următorul lucru potrivit: ieșise din mormântul înăbușitor, cu bucătăreasa urlându-i pe urme.

E în magazie, dorindu-și să poată face la fel de mult zgomot precum ploaia pe acoperișul jos, de tablă, să ia una dintre lopețile neglijate și să lovească pereții subțiri, de metal, numai ca să-i audă răsunând. Dar ar auzi și altcineva, ar veni să o găsească în locul acesta mic și ascuns, și n-ar avea cum să scape. Să scape de fete. Să scape de supraveghetoare. Să scape de școală.

Își ține respirația și își apasă mâna arsă pe magazia rece, metalică, așteptând să îi cedeze durerea.

Magazia, în sine, nu este un secret.

Se află în spatele școlii, de cealaltă parte a aleii de pietriș. De-a lungul anilor, o mână de fete au încercat să și-o revendice, să fumeze, să bea și să se sărute acolo, însă au venit doar o dată și nu s-au mai întors. Le dă fiori, zic ele. Pământ reavăn și pânze de păianjen, și altceva, o senzație nefirească. Le face părul de pe ceafă să se ridice, deși nu știu de ce.

Dar Olivia știe.

E din cauza entității moarte din colț.

Sau a ce a mai rămas din ea. Nu-i tocmai o *stafie*, ci doar o cârpă zdrențuită, o mână de dinți, și un singur ochi adormit, care plutește în întuneric. Se mișcă asemenea unui pește argintiu, la limita câmpului vizual al Oliviei, țâșnind ori de câte ori ea se uită. Dar, dacă stă foarte liniștită și își menține privirea în față, s-ar putea să-i crească un pomete, un gât. S-ar putea să plutească mai aproape, să clipească și să zâmbească și să suspine lângă ea, imponderabil, ca o umbră.

S-a întrebat, desigur, cine era, când avea oase și piele. Ochiul plutește, mai mare decât al ei, și o dată a surprins

marginea unei bonete, tivul deșirat al unei fuste și s-a gândit că, poate, era o supraveghetore. Nu că ar conta. Acum e doar un monstru care-i pândește spatele.

Pleacă, se gândește, și poate că-i aude gândurile, pentru că tresare și se retrage înapoi în beznă, lăsând-o singură în magazia întunecoasă.

Olivia se sprijină de zid.

Când era mai mică, îi plăcea să pretindă că *asta* era casa ei, și nu Merilance. Că mama și tatăl ei tocmai ieșiseră și au lăsat-o să facă ea curat. Că se vor întoarce, bineînțeles.

Odată ce casa era pregătită.

Atunci, ștergea praful și curăța pânzele de păianjen, aduna cioburile de oale și organiza rafturile. Dar, oricât se străduia să organizeze magazioara, nu era niciodată suficient de curată ca să-i aducă înapoi.

Acasă este o alegere. Aceste patru cuvinte stau singure pe o pagină din cartea mamei sale, înconjurată de atâta spațiu alb, încât par o ghicitoare. De fapt, tot ce-a scris mama ei i se pare o ghicitoare care așteaptă să fie rezolvată.

Ploaia a încetinit, de la ritmul unor lovituri de pumni la darabana degetelor plictisite, iar Olivia suspină și abandonează magazia.

Afară, totul este cenușiu.

Ziua cenușie începe să se topească într-o noapte cenușie, iar lumina subțire, cenușie, linge alea cu pietriș cenușiu care înconjoară zidurile de piatră cenușie ale Școlii Merilance pentru Fete Independente.

Cuvântul „școală” evocă imagini cu bănci ordonate, de lemn, și creioane care scârțâie. Cu învățare. Se învață, da, însă este o educație bazată pe aspecte practice. Curățarea șemineului. Formarea aluatului de pâine. Coaserea hainelor. Cum să trăiești într-o lume care nu te vrea. Cum să fii o stafie în casa altuia.

Și-o spune Merilance „școală”, însă de fapt este un azil pentru tinere sălbăticate și oportuniste. Orfane, nedorite. Clădirea cenușie, monotună, răsare ca o criptă de piatră, înconjurată nu de parcuri sau de verdeață, ci de fețe scofâlcite și căzute ale altor construcții de la periferie, cu hornuri care șuieră fum. Locul nu are ziduri, nici porți de fier, doar o arcadă vacantă, parcă pentru a spune: „Ești liberă să pleci, dacă ai unde. Dar, dacă pleci – și, din când în când, fetele pleacă –, nu vei fi bine primită înapoi. O dată pe an, uneori mai des, o fată bate la ușă cu putere, disperată să intre înapoi, și astfel află celelalte că este bine să viseze la vieți fericite și la case primitoare, dar chiar și un loc mohorât ca un mormânt e mai bun decât strada.

Și totuși, Olivia chiar e tentată, în unele zile.

Uneori, privește arcada, căscându-se ca o gură la marginea pietrișului, și se gândește: *ce-ar fi dacă*, se gândește: *aș putea*, se gândește: *într-o zi, voi putea*.

Într-o noapte, va intra în camerele supraveghetoarelor și va lua tot ce va găsi, și va pleca. Va deveni vagaboandă, va jefui trenuri și case sau va fi escroacă, așa ca bărbații din romanele ieftine pe care pare să le aibă mereu Charlotte de la un băiat cu care se vede la marginea șanțului cu pietriș, în fiecare săptămână. Olivia plănuiește o sută de viitoruri diferite, dar, în fiecare noapte, e încă acolo, suindu-se în patul îngust din camera înghesuită a casei care nu e și nu va fi niciodată acasă. În fiecare dimineață se trezește în același loc.

Olivia se târăște înapoi, traversând curtea, cu pantofii alunecând pe pietriș, cu un șșș, șșș, șșș constant. Stă cu ochii în pământ și caută culoare. Când și când, după o ploaie zdravănă, câteva fire verzi își croiesc drum printre pietricele, sau un strat încăpățânat de mușchi se fixează de o dală, însă culorile sfidătoare nu durează. Singurele flori pe care le vede

sunt în biroul supraveghetoriei-șefe, și chiar și acelea sunt false, palide, cu petale mătăsoase cenușii de praf.

Și totuși, dând ocol școlii și îndreptându-se spre ușa laterală lăsată întredeschisă, Olivia vede o pată galbenă. O inflorescență mică, precum o buruiană, țâșnind dintre pietre. Îngenunchează, ignorând pietricelele care-i mușcă din genunchi, și își trece atentă degetul mare peste florică. Vrea să o culeagă, când aude pașii pe pietriș, foșnetul cunoscut și suspinul fustelor care anunță o supraveghetorie.

Toate supraveghetoriile arată la fel, în rochiile lor cândva albe și centurile lor la fel de albe cândva. Dar nu sunt la fel. Supraveghetoria Jessamine, cu zâmbetul ei firav, de parcă ar suge o lămâie, nu e supraveghetoria Beth, cu ochii ei adânci și pungile de sub ei, sau supraveghetoria Laura, cu glasul înalt și plângăreț ca al unui samovar.

Mai e și supraveghetoria Agatha.

— Olivia Prior! bubuie ea, cu respirația tăiată. Ce faci?

Olivia ridică mâinile, chiar dacă știe că e în zadar. Supraveghetoria Sarah a învățat-o să vorbească prin semne, iar totul a mers bine până ce ea a plecat și nimeni altcineva nu s-a oboșit să învețe.

Nu că ar conta ce spune Olivia. Nimeni nu știe să asculte.

Agatha o privește formând în aer *îmi plănuiesc evadarea*, dar n-ajunge nici la jumătate când supraveghetoria flutură din mâini, iritată.

— Unde... este... plăcuța ta? întreabă, vorbind tare și răspicat, de parcă Olivia nu ar auzi bine.

Dar aude foarte bine. Cât despre plăcuță, este în spatele unui rând de borcane de gem din pivniță, unde se află de când i-a fost dată, împreună cu frânghia de prins în jurul gâtului.

— Deci? întreabă supraveghetoria.

Olivia clatină din cap și alege cel mai simplu semn pentru ploaie, repetându-l, ca supraveghetoarea să reușească să vadă, însă Agatha doar plescăie din buze, o apucă de încheieturi și o târăște înapoi înăuntru.

— Trebuia să fii la bucătărie, zice supraveghetoarea, trăgând-o după ea pe hol. Acum, e vremea cinei, iar tu n-ai ajutat la pregătirea ei.

Și totuși, ca prin farmec, se gândește Olivia, după mirosul care le întâmpină, este gata.

Ajung în sala de mese, unde se înalță vocile fetelor, dar supraveghetoarea o împinge dincolo de uși.

— Cine nu dăruiește nu primește, zice ea, de parcă ar fi un motto Merilance, și nu ceva inventat pe loc.

Dă scurt din cap, mulțumită de sine, iar Olivia și-o imaginează brodând cuvintele pe o pernă.

Ajung în dormitor, unde sunt două duzini de rafturi mici, lângă două duzini de paturi, albe și înguste precum chibriturile, toate goale.

— În pat, zice supraveghetoarea, deși nici măcar nu s-a lăsat seara. Poate te folosești de timpul ăsta și te gândești ce înseamnă să fii o fată de la Merilance.

Olivia ar prefera să mănânce sticlă, dar încuviințează și se străduiește să pară ascultătoare. Chiar face o reverență, dar numai ca supraveghetoarea să nu o vadă cum se strâmbă, cu zâmbetul firav și sfidător. Las-o să creadă că-i pare rău.

Oamenii presupun multe despre Olivia.

Dar de cele mai multe ori se înșală.

Supraveghetoarea pleacă, pentru că nu-și dorește să rateze cina, și Olivia pășește în dormitor. Se oprește la picioarele primului pat, ascultând foșnetul fustelor care se retrag. După ce Agatha dispare, Olivia iese iar din cameră, strecurându-se pe hol și dând colțul spre apartamentele supraveghetoarelor.

Fiecare supraveghetoare are camera ei. Ușile sunt încuiate, dar broaștele sunt vechi și simple, iar dinții cheilor, rudimentari.

Olivia scoate din buzunar o sârmă rezistentă, amintindu-și forma cheii Agathei, cu dinții în forma unui E. Durează ceva, dar broasca tresare și ușa se deschide dezvăluind un dormitor ordonat, plin de perne cu mantre scurte brodate pe fețe.

Aici, prin voia Domnului.

Un loc pentru toate, și toate la locul lor.

O casă ordonată înseamnă o minte împăcată.

Olivia își trece degetele peste cuvinte. Înconjoară patul. Pe pervaz se află o oglinjoară, iar când trece prin dreptul ei surprinde o idee din părul precum cărbunele și un obraz gălbejit. Tresare. Dar e doar reflexia ei. Palidă. Lipsită de culoare. Stafia de la Merilance. Așa-i zic celelalte fete. Dar vocile lor trădează o urmă de teamă. Olivia se privește în oglindă. Zâmbește.

Îngenunchează în fața dulăpiorului de frasin de lângă patul Agathei. Supraveghetoarele au viciile lor. Lara, țigări, Jessamine, dropsuri cu lămâie, Beth, romane ieftine. Agatha? Ea are *mai multe*. O sticlă de coniac așteaptă pe raftul de sus, iar dedesubt Olivia găsește o cutie cu prăjiturile cu glazură de zahăr și o pungă de hârtie cu clementine, care lucesc precum niște răsărituri. Înșfacă trei prăjiturile și un fruct, și se retrage în tăcere în dormitorul tăcut, ca să ia liniștită cina.

Capitolul doi

Olivia face un picnic pe patul ei îngust.

Mănâncă repede prăjiturelele, dar clementina o savurează, o cojește într-o panglică răsucită, iar coaja înșorită dezvelește feliile ademenitoare. Toată camera va mirosi a citrice furate, dar nu îi pasă. Are gust de primăvară, de picioare desculțe pe câmpii cu iarbă, de ceva cald și verde.

Patul ei este în capătul camerei, așa că poate sta cu spatele lipit de perete cât mănâncă. Asta-i bine, fiindcă poate supraveghea ușa. Și chestia moartă de pe patul Clarei.

Monstrul ăsta e diferit, mai mic decât celălalt. Are coate și genunchi osoși și un ochi care nu clipește, o mână care trage de o cosiță jerpelită, în timp ce o privește pe Olivia mâncând. Se mișcă precum o fată. Se bosumflă, își înclină capul, îi șoptește la ureche când încearcă să doarmă, blând și fără glas, cuvintele fiind doar aer pe obrazul său.

Olivia se încruntă la el și monstrul se topește.

Asta-i treaba cu monștrii.

Vor să te uiți, dar nu suportă să fie văzuți.

Măcar nu o pot atinge, se gândește ea. O dată, frustrată, a lovit cu mâna unul din apropiere, dar i-au trecut degetele prin el. Fără niciun curent de aer nefiresc pe piele, nici măcar o

respirație. S-a simțit mai bine atunci, să știe că nu era suficient de real, de *prezent*, să facă mai multe decât să zâmbească, să pufnească, să se bosumfle.

Dincolo de ușă, zgomotele se schimbă.

Olivia ascultă zgomotele cinei care ia sfârșit la capătul holului, pocnetele bastonului supraveghetoarei-șefe, care se ridică să își țină predica de seară – poate despre curățenie, sau bunătate, sau modestie. Supraveghetoarea Agatha ascultă și ea, fără îndoială, gata să brodeze cuvintele pe o pernuță.

De aici, discursul este doar un foșnet răgușit – *Altă binecuvântare*, se gândește, scuturând firimiturile de pe pat și ascunzând panglica însoțită a cojii de clementină sub pernă, unde va mirosi frumos. Se întinde spre tinichelele de pe raftul ei.

Fiecare pat are un raft, deși conținutul acestuia se schimbă. Unele fete au o păpușă, primită de pomană sau cusută chiar de ele. Altele au o carte, pe care le place să o citească, sau o broderie, sau un cerc. O mare parte din raftul Oliviei este ocupată de caiete cu schițe și de un borcan cu creioane, scurtate, dar ascuțite. (Este o artistă talentată, și chiar dacă supraveghetoarele de la Merilance nu sunt tocmai încântate, nu-i interzic să deseneze.) Dar în seara asta degetele ei trec peste schițe către jurnalul verde din capătul raftului.

A aparținut mamei sale.

Mama ei a fost mereu un mister, un spațiu gol, un contur cu muchii suficient de ferme să marcheze absența. Olivia ia jurnalul încetișor, trecându-și mâna peste coperta uzată de vreme – este cel mai apropiat lucru de o amintire pe care-l are despre viața de dinainte de Merilance. Olivia a ajuns în mormântul întunecat de piatră când n-avea încă doi ani, murdară, într-o rochie cusută cu floricele sălbatice. Probabil c-a stat pe scări cu orele, înainte să fie găsită. Așa i-au spus. Pentru că nu plângea. Ea însă nu își amintește. Nu-și amintește nimic din perioada dinainte. Nu-și amintește de vocea mamei,

iar despre tatăl ei știe doar că nu l-a cunoscut. Deja murise când s-a născut ea, atât a priceput din cuvintele mamei sale.

Lucru straniu, jurnalul ăsta.

A memorat fiecare aspect, de la nuanța precisă de verde a copertii la G-ul elegant de pe pagina de gardă – ani de zile s-a străduit să ghicească de la ce vine, de la Georgina, de la Genevieve, de la Gabrielle –, până la liniile gemene, care nu-s nici presate, nici lipite, ci *scobite* sub el, șanțuri paralele perfecte, de la o margine la alta. De la înfloriturile ciudate, în cerneală, care ocupă pagini întregi, la notele scrise de mâna mamei sale, unele lungi, altele doar din câteva cuvinte, unele clare, altele frânte și sparte, toate adresate unui „tu”.

Când Olivia era mică, credea că *ea* era „tu”, că mama ei îi vorbea de dincolo de timp, și acele două litere formau o mână care ajungea la ea prin hârtie.

Dacă citești asta, sunt în siguranță.

Te-am visat azi-noapte.

Îți amintești când...

În cele din urmă, a ajuns să înțeleagă că „tu” era altcineva: tatăl ei.

Deși el nu răspunde niciodată, mama ei continuă să scrie de parcă i-ar fi răspuns, notă după notă, pline de termeni stranii, misterioși, din perioada în care se curtau, păsări în colivii, ceruri fără stele, bunătatea lui, teama și iubirea ei, și apoi, în sfârșit, despre Olivia. *Fiiica noastră.*

Apoi însă, mama ei se transformă. Scrie despre umbre care se târăsc prin beznă, ca niște degete, și despre voci purtate de vânt, care o cheamă acasă. Curând, scrisul ei grațios începe să se încline, înainte să se rostogolească peste buza stâncii, în nebulie.

Stânca aceea? Noaptea în care a murit tatăl ei.

Era bolnav. Mama ei vorbea despre asta, despre cum el părea să se stingă pe măsură ce burta ei creștea, despre o boală care i l-a furat cu doar câteva săptămâni înainte să se nască

Olivia. Când a murit, mama ei s-a prăbușit. S-a frânt. Cuvintele ei frumoase s-au știrbit, iar scrisul s-a năruit.

Îmi pare rău c-am vrut să fiu liberă îmi pare rău c-am deschis ușa că nu ești aici și ci privesc el privește te vrea înapoi dar ai plecat mă vrea pe mine dar eu nu plec o vrea pe ea dar numai pe ea o am de la tine și este totul este totul vreau să plec acasă

Oliviei nu-i place să citească acele pagini, în parte fiindcă-s rătăcirile unei femei care înnebunise. Și în parte fiindcă e obligată să se întrebe dacă nebunia nu e cumva în sânge. Dacă nu doarme în ea, așteptând să fie trezită.

Scrisul se încheie, într-un târziu, înlocuit de o întindere albă, până ce, spre final, apare o notă. Ultima. O scrisoare, adresată nu unui tată, fie el viu sau mort, ci ei.

Olivia Olivia Olivia, scrie mama ei, iar numele se destramă pe pagină, și privirea îi plutește deasupra hârtiei pătate de cerneală. Trasează cu degetele cuvintele încâlcite, liniile desenate prin textul abandonat, în timp ce mama ei se lupta să-și croiască drum prin desișul de gânduri.

Vede cu coada ochiului ceva clipind. Este monstrul, acum mai aproape, care privește de lângă perna Clarei. Își înclină capul, parcă ascultând, iar Olivia face la fel. Le aude venind. Închide jurnalul.

Câteva secunde mai târziu, ușile se deschid și fetele intră bulucindu-se.

Ciripesc, împrăștiindu-se prin încăpere. Cele mai mici o privesc și şușotesc, dar imediat ce se uită și ea la ele, fug care încotro, ca niște insecte, spre siguranța cearșafurilor. Cele mai mari nu-i acordă nicio atenție. Se prefac că n-ar fi acolo, dar ea știe adevărul: le este frică. S-a asigurat de asta.

Olivia avea zece ani când și-a arătat colții.

Zece ani. Se plimba pe hol, când a auzit cuvintele mamei sale în gura altcuiva.

— *Aceste vise mă vor duce la pierzanie, zicea. Când visez, știu că trebuie să mă trezesc. Dar, când mă trezesc, mă gândesc doar la vise.*

A ajuns în dormitor și a găsit-o pe Anabelle, cu părul său blond-argintiu, șezând pe patul ei și citind din jurnal câtorva fete care chicoteau.

— *În vis, te pierd mereu. Când mă trezesc, ești deja pierdut.*

Cuvintele sunau greșit, căci Anabelle vorbea ascuțit și peltic, redând nebunia mamei sale. Olivia s-a dus în fugă spre ea și a încercat să-și ia jurnalul înapoi, dar Anabelle a țâșnit, cu un rânjet malițios.

— Dacă-l vrei, a zis, ridicând jurnalul, tot ce trebuie să faci e să mă rogi.

Olivia a simțit un nod în gât. A deschis gura, dar n-a putut spune nimic, doar a expirat furioasă.

Anabelle a chicotit la tăcerea ei. Olivia a sărit. Degetele sale au atins jurnalul în treacăt, înainte ca alte două fete să o tragă înapoi.

— Ah, ah, ah, a tachinat-o Anabelle, amenințând cu degetul. Trebuie să mă rogi.

S-a apropiat de ea.

— Nici măcar nu trebuie să țiți, a zis.

S-a aplecat, de parcă Olivia ar fi putut doar să șoptească, să formeze cuvintele *te rog* și să le elibereze. A scrâșnit din dinți.

— Ce-i în neregulă cu ea? a mârâit Lucy, strâmbând din nas.

În neregulă.

Olivia s-a încruntat. De parcă n-ar fi intrat în infirmerie, cu un an înainte, n-ar fi căutat în cartea de anatomie, n-ar fi găsit desenele cu gura și gâtul și n-ar fi copiat totul, n-ar fi șezut pe pat în noaptea aceea, pipăindu-și gâtul, încercând să găsească sursa tăcerii sale, să afle ce-i lipsea.

— Haide, a îndemnat-o Anabelle, ținând jurnalul în aer.

Și, pentru că Olivia n-a zis nimic, fata a deschis jurnalul care nu-i aparținea, expunând cuvintele care nu erau ale ei, atingând hârtia care era a altcuiva, și a început să smulgă paginile.

Zgomotul acela, al hârtiei sfâșiate, a fost cel mai puternic din lume, iar Olivia s-a desprins din mâinile celorlalte fete și s-a aruncat asupra lui Anabelle, cu degetele în jurul gâtului ei. Anabelle a icnit, iar Olivia a strâns până ce fata n-a mai putut vorbi, n-a mai putut respira, și atunci și-au făcut apariția supraveghetoarele, despărțindu-le.

Anabelle suspina, iar Olivia se încrunta, și ambele fete au fost trimise la culcare fără cină.

— Ne-am distrat și noi puțin.

Cealaltă fată se bosumflase, prăbușindu-se pe pat, în timp ce Olivia vâra înapoi pe tăcute, cu durere în suflet, paginile din jurnalul mamei sale, cu imaginea gâtului lui Anabelle între degetele ei. Mulțumită cărții de anatomie, știuse perfect unde să apese.

Își trece degetul peste marginea jurnalului, unde paginile rupte ies în afară. Își ridică ochii negri în timp ce fetele încep să se așeze în paturi.

În jurul patului Oliviei e un șanț. Așa i se pare. Un pârau mic, invizibil, pe care nu îl trece nimeni, transformându-i patul în castel. Într-o fortăreață.

Fetele mai mici cred că este blestemată.

Cele mai mari, că e sălbatică.

Oliviei nu-i pasă, doar să o lase în pace.

Anabelle e ultima care se bagă în pat.

Ochii ei gălbui se uită spre colțul Oliviei. Își atinge cosița blond-argintie cu o mână. Olivia simte că-i vine să zâmbească.

În noaptea aceea, după ce paginile sfâșiate au fost puse în siguranță înapoi, după ce luminile s-au stins și fetele de la Merilance au adormit, Olivia s-a ridicat din pat. S-a strecurat

în bucătărie și a luat un borcan gol, apoi s-a dus în pivniță, genul de loc care e mereu umed și uscat în același timp. A durat o oră, poate două, dar a reușit să umple borcanul cu gândaci și păianjeni și vreo șase peștișori de argint. A mai adăugat și o mână de cenușă din soba supraveghetorei-șefe, ca gândacii să lase urme, s-a strecurat înapoi în dormitor și a deschis borcanul deasupra capului lui Anabelle.

Fata s-a trezit urlând.

Olivia a privit, din pat, cum Anabelle lovea cearșafurile cu palma și se rostogolea pe podea. În cameră, fetele țipau, iar supraveghetorele au venit tocmai la timp să vadă un peștișor de argint ieșind din cosița lui Anabelle. Monstrul privea și el, zguduit de un râs tăcut, și în timp ce Anabelle era condusă suspinând afară din încăpere, monstrul a dus un deget osos la buzele doar pe jumătate formate, parcă jurând să păstreze secretul. Dar Olivia nu voia să fie secret. Voia ca Anabelle să știe precis cine făcuse asta. Voia să știe cine o făcuse să urle.

La micul-dejun, părul lui Anabelle era tuns scurt. S-a uitat direct la Olivia, iar aceasta a privit-o înapoi.

Haide, s-a gândit, privindu-se ochi în ochi. Spune ceva.

Anabelle nu a spus.

Dar nici n-a mai pus vreodată mâna pe jurnal.

Au trecut mulți ani, iar părul lui Anabelle a crescut la loc, blond-argintiu, dar ea încă-și atinge cosița ori de câte ori o vede pe Olivia, așa cum li se spune fetelor să își facă semnul crucii sau să îngenuncheze, la slujbă.

De fiecare dată, Olivia zâmbeste.

— În pat, zice supraveghetorea – nu contează care.

Curând, luminile se sting și camera tace. Olivia se vâra sub pătura aspră, își lipește spinarea de perete și îmbrățișează jurnalul, apoi închide ochii, ca să nu mai vadă monstrul și fetele și lumea Merilance.